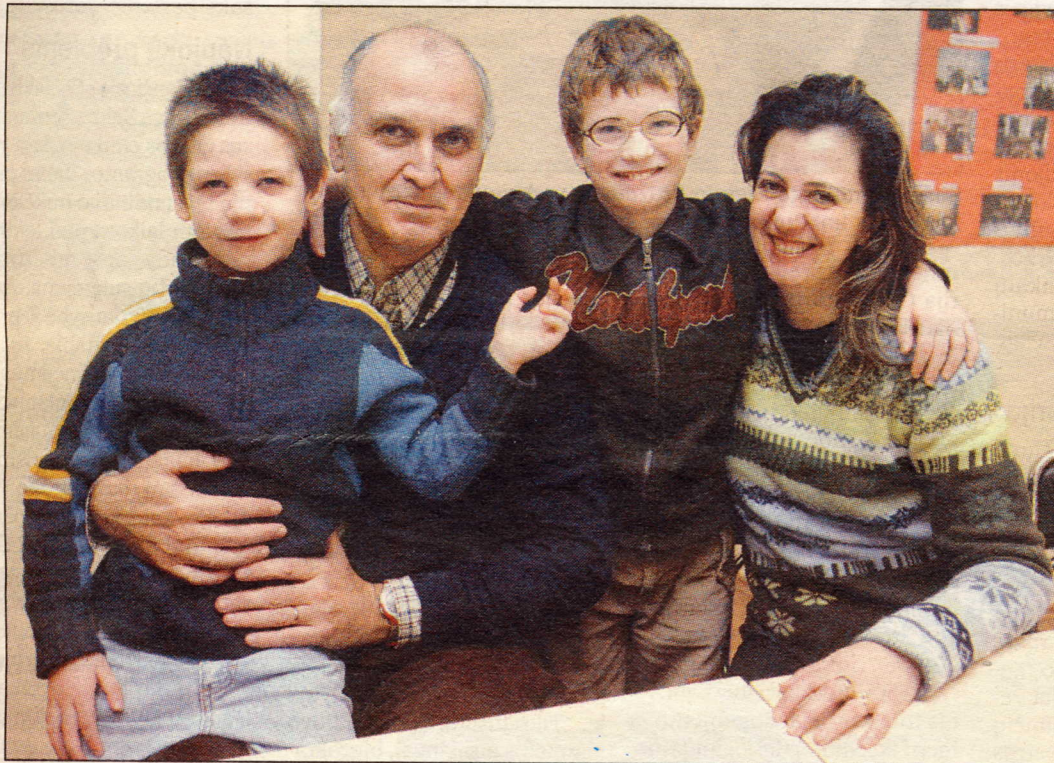

Troškimo išsipildymas

Petro Malijūko nuotrauka

Broliai Marijus ir Andrius trejus metus augo Birutės Vyšniauskienės šeimoje Kauno rajone. Ši moteris ir jos vyras Algimantas jau šešeri metai savo šviesiuose namuose rūpinasi be globos likusiais vaikais.

Praėjusį ketvirtadienį broliai pirmą kartą savo gyvenime sėdo į lėktuvą ir su naujais tėveliais išskrido į Italiją. Cecilija ir Mauro Lancianai pasakojo, kad buvo laimingi, gavę žinią apie galimybę įsivaikinti brolius iš Lietuvos. Mūsų šalis jiems artima katalikiškomis tradicijomis. Kai gegužę jie pirmą kartą įžengė į Vyšniauskų sodybą, pirmasis prie jų pribėgo dešimtmetis Marijus. Netrukus priėjo ir septynmetis Andrius. Italams atrodė, kad vaikai tarsis jų būtų laukę.

5 p.

Lancianų šeima - Andrius, Mauro, Marijus ir Cecilija - iškeliavo į namus Brešoje, Alpių papėdėje.

Aldona SVIRUTAVIČIŪTĖ
svirut@tuznos.lt

Užvakar, ketvirtadienį, septynerių metų Andrius ir dešimtmėtis Marijus pirmąsyk įsėdo į lėktuvą su savo naujais tėveliais ir išskrido į Italiją. Kelionės išvakarėse pabendrauvome su visais naujos šeimos keturiais nariais - įtėviais Cecilija ir Mauro Lanciano bei broliukais Andriumi ir Marijumi.

Troškimo išsipildymas: mama ir tėtis

Vaiko teisių apsaugos ir vaikūnimo specialistai pasakojo, kad kiekvieną kartą, kai užsieniečių šeima išsiveža iš Lietuvos vaikus, apima dvejopi jausimai. Skaudu, kad tų vaikų nepriėmė lietuviška šeima. Gerai, kad jie augs, gyvena ir mokysis viskuo aprūpinu bei meile ir švelnumu apgaubti. Tačiau, kad jie pamirš lietuvių kultūrą, Valtungą, kad jie gaus daromą išsilavinimą, išmoks kitas europietiškas kalbas. Tačiau svarbiausia - vaiku interesai ir jų gerovė. Šįkart prieš pat Kalėdas slaptų troškimų išsipildymo valanda šimui dviem suaugusiems broliams Andriui ir Marijui. Jie su savo naujais tėveliais išvyko į Italiją, Brėnos miestą Alpių papėdėje.

Birutės augintiniai

Marijus ir Andrius trejus metus augo Birutės Vyšniauskienės šeimoje Kauno rajone. Ši moteris ir jos vyras Algimantas jau šešeri metai po sąvų didelį ir šviesių namų stogą talpina be gėlobos paliktus vaikus. Nėlika našti kambariai išvažiavus Andriui ir Marijui. Čia gyvena ir liko dar keturi vaikai. Birutė sako, kad sunkiausia buvo apsipirkti su mimmimi, jog jos globojamiems vaikams bus surasta šeima ir jie išvyks. Ji prisipažino, kad gerudulio gumulėliai strigo gerklėje, kai atėjo laikas atsiveikinti su Marijumi ir Andriumi. "Visada graudūti ir liūdna, bet tuoj pat pasiguodžiū, kad jiems bus gerai, augs gerose šeimose, kuri pasiryžusi vaikus mokyti, ugdyti talentus, apsaugoti tėviška ir motiniška šiluma", - guodėsi moteris, pati išauginusi dvi dukras ir sūnų bei išleidusi juos į gyvenimą. Moteris prasižada, kad labai ilgisi kol kas vėlentelio savo amiklo, gyvenančio su dukra ir žentu Anglijoje. Kita dukra irgi ten. Kaune gyvena ir dirba sūnus ir marti. Birutė patikino, kad dabar jau didžiulią paguoda - trejų metųų globotinė. "Ji tokia graži, mes ją laisvę vadiname", - pasidžiūduodama sako. Birutėi įstrigo atsiveikinti pasakyti Marijui žodžiai. Berniukas vis klausinėjo, ar tėtis nepyktų, kad ji palieka. Mažasis Andrius irgi buvo skūdinas dvejonių, vis klausdavęs: "Mama, gal čia ir geriau gyvena? Toks didelis kiemas, žaislų yra kur, o ką mes mieste veiksimė".

Birutė padėjo berniukams atrasti raryti būmų, parengė vaikus naujam gyvenimui. Ji nupirkė knygelelę apie Italiją, mokė žodžių, pasakojo apie nežinomą šalį.

Broliukai Marijus ir Andrius.

cija, teikiančią vaikūnimo paslaugas. Žmona ir vyras į tą tarptautinę organizaciją kreipėsi prieš penkerius metus. Tik po dvejų metų kruopštūs patikrinimo testams priėmė sprendimą, kad Lanciano šeimai suteikiama teisė įvaikinti vaikus. Italai galėjo rinktis vaikus iš daugelio šalių, bet jų svirtaus stabrelejo ties Lietuva, apie kurią iki tol nieko nežinojo. Pradėjo domėtis ir nežinoma šalis juos pakvietė. Ypač tiko, kad Lietuva katalikiška, paiso tradicijai, laikosi papročių. Pasak Cecilijos, laukimo laikas praigo. Žiną ji asociacijos gavu tik šiemet pavasarį. Abu kaipmat susiruošė ir nuvažiavo į Veroną - artimiausią miestą, kur įsikūrusi AVSI būstinė. Čia šeimai pasakė, kad jiems siūloma įvaikinti du brolius. Papasakojo apie jų svaybes, svajones, apibūdino sveikata. Cecilija prisiminė, kad asociacijai darbuotojai turėjo ir berniukų nuotraukas, tačiau iškart nepadarė. Po pokalbio jiems leido pagaišvoti ir apsispręsti.

Jėdu išėjo į miestą, užbuvo į kavinę. "Mudu buvome laisvini. Simboliška, kad pirmi sprendimą turėjome greitai ir dar kur - įsimy-lejėlių Romeo ir Džulijetos mieste. Netrukus grįžome įsigal ir pasakėme - mes norime vaikų. Tik tada mums parodė nuotraukas", - pasakojo Cecilija.

Ilgai nedelsdami jėdu sėdo į lėktuvą ir atskrido į Vėlnių. Iš sordinės nuvažiavo į Kauną ir netrukus atėrė Birutės Vyšniauskienės sodybos vartus.

Pirmasis susitikimas

Buvo gegužės mėnuo. Visi vaikai pabirė kieme. Staiga prie Cecilijos ir Mauro pribėgo dešimtmėtis Marijus. Cecilija jį pavadinė Andriumi, bet Marius papurė galvą - "ne". Netrukus atsirado ir Andriukas. "Mums atrodo, kad vaikai mūsų laukė. Iškart apatino, kad mes pas juos atvažiavome. Mums patiko arvi, nuoširdūs berniukai. Patiko ir sodyba, kur jie gyvena, sužavėjo globėja Birutė, paruošė vaikus didžiulius permalmūnus. Mes ten pagyvenome kelias dienas, pasikū atsivežėme vaikus į Vėlnių. Vėl važiavome argali atsiveikintiome iki žiemos", - dedliži prisiminė Cecilija.

Dabar italų šeima kartu su vaikais Lietuvoje praleido 50 dienų. Jie artimai bendravo, kartu gyvenė sostinėje, svarbė įvaikūnimo formalumus. Bendro gyvenimo pradžia buvo ir įdomi, ir sunki. Klūdė kalbos barjeras. Cecilija nusispysojusi išklojo savo įgytas žinias. Išvardijo lietuviškai visas savaitės dienas, raikėsi išare "rytas", "dienas", "vakaras", "einame miegoti", "valgyti".

Tėtis Mauro sakė, kad ypač sunki buvo pirmoji savaitė. Berniukai buvo įsaisūdinę, susijaudinę ir savo nerimą išreikė slautuliu. Jie ejo galvom, šokinėjo per lovas, svaidėsi pagalvėms, ne itin klūdinai vykdė nurodymus praustis vonioje, ner dantukų valyti nenorėjo. Bet abu tėveliai buvo grieži ir reikūs. Į vonią viliojo žaidimais

Šeima: italai Cecilija ir Mauro bei jų sūnus - lietuviai.

mūlo burbulais ir puromis. Įpratinu, ir dabar berniukai neprotetuoją taip audringai. Geros pamokėles, kaip elgtis prie stalo, vyko kavinėse ir restoranuose. Mauro pasidžiaugė, kai pirmakort atėjo prietauti į restoraną. Marijus ėmėsi iniciatyvos. Padavėja nesuvoke, kad italai nemoka lietuviškai. Tuomet Marijus jai paaiškino, kad šeima atvažiavo iš Italijos ir įvaikino jį bei broli. Jis padėjo teičiu išrankinti ir patiekalus.

"Ašliku, vaikai iš pradžių norėjo tik žaislų, sėdėti prie televizorius ir kompiuterio, bet mes jų įgeidžiavome nepataikavome. Iš Italijos atsivežėme matematika ir italų kalbos vadovėlius pirmai ir ketvirtai klasei. Čia, Lietuvoje, nupirkome lietuviškus vadovėlius, kad vaikai galėtų patys palyginti. Mes su žmona norėjome, kad jie per tuos mėnesius ne vien pramogautų, bet ir nepamirštų mokyklos, vadovėlių, užduočių", - dalijosi patirtimi Mauro. Cecilija nusijuokė, prisiminusi tygius su vaikais į "Maxima" apsipirkti. Pradėjo riboti keliones į parduotuves. Vieną rytą atsikeles Marijus pranešė: "Mama, si?" Mama patirmitavo: "No, no, no, no". Ji sako nenorinti sukurti iliuzijos, kad viską galima lengvai gauti. Mauro sakė, kad vaikai gyvenė gerai, tačiau jiems bus nuolat priverinama, kad viską galima pasiekti darbu. Jų pirmasis darbas bus mokyti.

Pildosi kalėdiniai stebuklai

Ir mama Cecilija, ir tėtis Mauro vienas per kitą gyė savo ber-

namus. Kai išėjome į senamiesči Aušros Vartų gatvę, Marijus pribėgo prie Mauro ir pavadinu jį ita liškai papa, kirtuodamas antrą skiemėn. Mums vaikai pasakoje kad pradžioje juos buvo apertė nerimas, kaip jiems seksis sveikinti šalyje, ar juos supras, ar galės susikalbėti. Pabendrauvė su savo tėvais suvokė, kad viskas bus gerai. Jie žino, kad mama yra vaikų dailio auklėtoja, o tėtis - architektas, bet nežino, kad tėčio biure yra daugybė įvairiausių kompiuterių. "Kol kas tai - paslapis", - šypsosi si Cecilija.

Marijus sako, kad pasiilgs Lietuvos, nes čia jo tėvynė. Užaugė arvažiavus. Čia tėvelis Mauro jį pataisė: "Atvažiuosime kitamet pavasaros antrąkart. Mes nebuvom prie jūros, norėtūsi aplankyti Palangą, Nidą, užsukti į Estiją ir Latviją. Žinoma, iš aplankyti berniukų globėja Birutė". Dabar italijoje Brėnos mieste jį sugrįžtančių laukia didelė Maun gimine. Bene vist artimiausio žmones ir gyvena Brėnoje. Cecilija klūsi iš Pietų Italijos Arvažiavo Brėšk, kur jau gyvenu jos ištėkė jusi sesuo, auginanti dvi dukras. Visi giminės žino, kad jėdu parsišvė vaikus ir laukia susitikimo ir šventinio stebuklo. Po savaitės ir didžioji metų šventė - Kalėdos. Marijus sakė, kad savo tėveliams jis nupieš sveikūnom arvirates ir padės piešti brolius į klausimą, o kokią jėdu įvažiavuoja Kalėdų šventę, atsakė: "Per Kalėdas vis tūri pasidalyti džiaugsmu, meile ir dovanomis".